

vaabenøves i Fredstid, eller om det omvendt er den Antagelse, at dette maa finde Sted, der har ført og maatte føre til Stillings- og Nummerbytnings Vortfalden. Jeg vil, som jeg allerede engang har sagt, vel paastaae, at man ikke uden Videre skal omplante noget Lands Institutioner i en fremmed Forbund, men jeg troer dog, at Forbunden i det civiliserede Europa ligner sig selv saa meget paa de forskjellige Steder, at man omvendt tør sige, at, hvad der ikke i samme Udstrækning finder Sted i noget andet Land, det er det ogsaa voveligt at indføre paa vor Forbund. Det er dette, som allerede før henved en Snees Aar siden gjorde mig det betænkeligt at gjøre det vovelige Skridt, som vi dengang gjorde i vor Udvoikling, og det er det, som ogsaa i dette Dieblik gjør mig saa betænkelig ved at tiltræde, hvad der af den høitærede Krigsminister igaar, ved at indlede Lovforslagets Fremlæggelse i dette Thing, blev kaldet dets Grundtanke og en anden Gang dets Grundpiller.

I de politiske Betragtninger, som vi hørte i Formiddags, blev det paaberaabt, at det var nødvendigt, at vi viste Verden, hvor høit vi agtede vor Nationalitet og vor Selvstændighed, og det blev paastaaget, at Vedtagelsen af nærværende Lovforslag vilde være et talende Vidnesbyrd om, at vi indtil den sidste Mand vilde med vort Blod forsvare, hvad der maatte være Enhver dyrebart, der elskede sit Fædreland, og som — om end vistnok paa forskjellig Maaade, men dog med den samme Hengivenhed — havde arbejdet for dets Vel og gjort det til Maalet for sine Bestræbelser. Jeg kan ikke, det tilstaaer jeg, finde mig i, at der paa en Tid, hvort vi see Nationalitetsfølelsen blusse op med de højeste Flammer der, hvor fremmed Vold og Undertrykkelse kuer en Befolkning, der er os saa nær og saa nær beslægtet, og hvor det sees, at Nationalitetsfølelsen kan leve i al sin Reenhed uden at finde et Tilflugtssted under Drønne og Bevæbning, kan opstaae den Tanke hos os, at det for Nationalitetsfølelsens Skyld er nødvendigt, at Alle vi, som kunne bære Vaaben, ogsaa hengive os dertil og ogsaa prøve paa at forsvare, hvad det efter Tidens Tegn dog til Slutning vil være vanskeligt at forsvare. Jeg siger, at jeg ikke kan begribe,

hvorledes det samme Bryst, som rummer den højeste Beundring for en lidende Nationalfølelses Broder, kan troe, at det er nødvendigt, for at beskytte Nationalfølelsen og for at beskytte Selvstændigheden, at prøve paa, jeg tør ikke sige: det meest Mulige, men jeg kunde næsten være fristet til at sige: paa det meest Umulige. Jeg har aldrig været nogen Elsker af at prophetere, og jeg skal allermindest være det nu, da jeg ikke kan vente at opleve den Tid, hvori jeg kunde sige, at mine Prophetier dog gif i Opfyldelse, og jeg skal heller ikke her vove at opstille nogen Propheti med Hensyn til Europas tilkommende Skæbne og den fremtidige Gang af de politiske Begivenheder; men Gæt er vist, og det er, at den retfærdige Tilstand, som nu finder Sted i Politiken, ikke kan vare længe, uden at de smaa Staters Selvstændighed er givne til Priis, jeg vil ikke sige: for Usikkerhed, men for vis Undergang. Nu vel, siger man; hvis saa er, saa maa de smaa Stater slutte sig sammen i et væbnet Forbund, ikke blot en Alliance, thi vi have jo seet, hvor lidt en saadan nytter os; vi have seet, at man har havt nok af smukke Ord til os, nok af smukke Forhaabninger, men at Ingen var rede til at understøtte den saa haardt Behandlede, den saa retfærdigt Overvældede —; vi maae med Hensyn til Bevæbning og Forsvar ikke blot være forbundne ved en Alliancestractat, men vi bør med vore Frænder og Naboer søge at udgjøre et Hele. Ja, der kan være Meget i denne Tanke, og det kan gjerne være, at Nødvendigheden og de mindre Staters Selvforsvar og Selvforsvar ogsaa vil føre til en saadan militair Sigindordnet imellem hinanden. Men er det da Dieblicket til at skabe en ny Hærplan, naar en saadan Eventualitet, jeg vil ikke sige forestaaer, men dog er Noget af det, som ligger ikke blot i Mulighedens Rige, men hvortil ogsaa Tanken ofte har været fæstet? Er det ikke en Besynberlighed — jeg skal ikke bruge noget stærkere Udtryk —, at netop de Mænd, som meest hude denne Idee, ogsaa ere de, der mest trænge paa, at denne Hærplan med alle de Usuldkommenheder, som Enkelte af dem dog selv have paaviist, skal gennemføres? Jeg veed ikke, om det, som er skeet i de andre scandinaviske Lande i politisk eller constitutionel Henseende,